SVENSK MUSIKTIDNING.

N:o 8. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Expedition: Kammakaregatan 50, n. b. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 15 April 1896. | Pris: Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre. Annonspris beräknas efter rutor af visst antal petitrader. | 16. Årg.

Christian Sinding.

Bland den skandinaviska nordens förnämsta tonsättare kan man otvifvelaktigt räkna norrmannen Christian Sinding, hvars stora symfoni utfördes å k. operans sista symfonikonsert. Det är hufvudsakligen som kammarmusik- och sångkomponist Sinding har gjort sig ett namn, och såsom sådan ha vi här lärt känna honom genom hans å våra kammarmusiksoaréer för några år sedan spelade Pianoqvintett i E moll och Sonat för violin och piano i C dur samt hans Variationer för 2 pianon, fyrhändigt, äfvensom genom sånger, af hvilka hans landsmaninna fru Nansen nyligen låtit oss höra »Viel Träume», »Fuge», »Rav» och »Der skreg en fugl». Hans Pianokonsert i Dess dur kommer i dessa dagar att gifvas å Rich. Anderssons soaré, ehuru då utan orkester.

Sindings tonskapelser bära vittne om en ovanlig begåfning och en på de grundligaste studier baserad kompositionstalang, som man väl nu får anse ha nått sin mognad, ehuruväl tonsättarens idéer stundom taga en så djerf och hög flygt, att man har svårt att följa och förstå dem; han framkallar derför ej sällan hos mängden af sina åhörare mera beundran än njutning. En hans biograf i hemlandet yttrar också om honom: »Det har aldrig varit Sindings sak att slå in på den allmänna farvägen eller att spörja om hvad Pål och Per tycka om hans musik. Det som syntes honom vara sant och skönt såg han såsom han kände och tänkte det, utan att se till höger eller venster och utan någon prutmån. Att Sindings verk ännu icke trängt sig igenom hos publiken så, som de förtjena, beror på de betydliga, ofta öfverdrifna fordringar han ställer på de utförande; ty det som utmärker hans tonsättningar i originalitet, intressant behandling och mycken klangskönhet, skall alltid verka omedelbart på hvart och ett musikaliskt sinne.» Ett exempel på hur Sinding bedömts i utlandet kunna vi anföra från Dresden, då hans symfoni der utfördes af hofkapellet för två år sedan. »Hos komponisten», heter det, »framträder en symfoniker med stora anlag och betydande positiv förmåga. Han rör sig något våldsamt, fråssar i omåttliga längder och instrumenterar till en del allt för massivt, men det är svagheter, som torde med tiden utjemnas. Äfven Wagner-inflytelse, som spåras synnerligast uti första och sista satsen, torde komponisten komma att frigöra sig ifrån. I det stora hela förtjenar emellertid symfonien all aktning och uppmärksamhet, hvarför densamma också helt visst kommer att vandra vidare ut i verlden.»

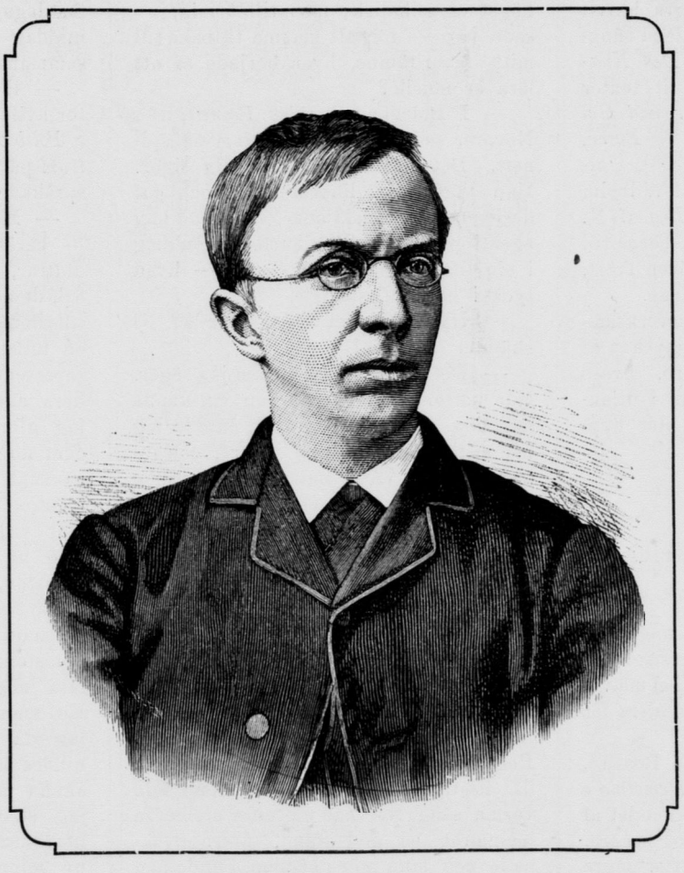

Christian Sinding.

Christian Sinding är född den 11 januari 1856, yngre broder till målaren Otto Ludvig S. och Stephan Abel S. Han begynte sin musikaliska bana med att studera violinspelet för Gudbrand Bøhn och reste sedan 1876 till Leipzig för att vid dess konservatorium utbilda sig deri. Emellertid fann han så småningom, att hans begåfning låg i en annan riktning än virtuosens; violinstudiet trädde derefter i bakgrunden, och han kastade sig med den honom egna energin öfver teoretiska studier och

Med detta nummer följer till tidningens årsprenumeranter musikbilaga, Musikalbum X, innehållande för piano: Gustaf Hägg: *Vals-Arabesk,* Karl Valentin: *Om Våren,* A. M. Myrberg: *Berceuse,* Herm. Goetz: *Andantino* ur *Sonatine* op. 8, G. F. Lange: *Melankoli;* för en röst med piano: Gösta Geijer: *Harpolekarens sång* ur »Vapensmeden» af V. Rydberg.

komposition. Efter ett kortare afbrott reste han åter till Leipzig 1879 och fick uppförd en sonat för piano och violin vid konservatoriets »Hauptprüfungen». Kritiken var ej särdeles gunstig, men att sonaten väckte uppmärksamhet kan man förstå deraf, att den då varande förste konsertmästaren i »Gewandhaus», Henri Schradieck, beredvilligt åtagit sig att spela densamma med konservatoriets dugtigaste pianist. En rik begåfning, ehuru ännu i stark jäsning, yttrade sig i detta verk. Sinding slog sig derefter ned som lärare och komponist i Kristiania. Under två på hvarandra följande år, 1880—82, innehade han statens stora stipendium, men då han sökte detta 1886 för att sättas i stånd att fullborda en större opera, som han hade under arbete, gick han miste om detsamma. Tre år derefter beviljades han dock ett nytt sådant till fortsättande af sina musikaliska studier.

Af Sindings kompositioner må utom de redan omtalade, *Sonaten, Symfonien, Pianokonserten, Variationerna,* nämnas: en *Stråkqvartett, Suite, Sonate* (E dur, op. 27) och *Romans* för violin och piano, *Sonate, Capriccio, Skizze* för piano, *7 Pianostykker* (op. 25), *Klavierstudien;* bland vokalverk: »*Till Molde*», för bland. kör och barytonsolo, en intressant tonsättning, som för ett par år sedan gafs af Nya sångsällskapet härstädes på en soaré i Adolf Fredriks kyrka, samt åtskilliga sångsamlingar, af hvilka på senare år några blifvit anmälda i denna tidning. Sådana sångsamlingar äro: *Lieder aus »Des Knaben Wunderhorn», 6 Sange* till texter af Holger Drachmann, *Lieder und Gesänge, Alte Weisen, Ranker og Roser, Lieder aus Winternächte* (op. 26), *Galmands-Sange* (Tolle Lieder) af Wilhelm Krug, *Digte af Sangernes Bog* af H. Drachmann, *Landvejs-Salmer, Sange* till texter af H. Drachmann og Sven Tröst, *Sange* till texter af Wilh. Krug.

Sindings flitiga kompositionsverksamhet låter oss vänta ännu mycket af denne framstående tonsättare, hvars verk såväl här i norden som i utlandet på senare år väckt så stor uppmärksamhet.

Ett samtal med Rossini.

(Forts. och slut.)

Jag återkommer till er ungdomsperiod, min älskade maestro! Ni hade väl komponerat en hel mängd saker, innan ni började att studera för Mattei?

— Visserligen! — svarade Rossini, — till och med en opera: *Demetrio e Polibio,* som man vid uppräknandet af mina verk alltid nämner något senare, emedan den verkligen först efter några andra dramatiska försök blef offentligen gifven; den var då fyra eller fem år gammal. Jag komponerade den ursprungligen för Mombelli. Då jag började skrifva för Mattei, kunde jag under de första månaderna icke komponera det ringaste; jag darrade vid hvarje basnot jag måste sätta, och hvarje mellanstämma orsakade mig en rysning. Först en liten tid derefter började mitt förra mod återvända.

— Och till stor lycka för oss — inföll jag. — Hade ni då redan i Pesaro lärt er musik?

— Pesaro lemnade jag redan i min spädaste barndom. Min far var derstädes anställd som stadstrumpetare vid kommunen; han blåste valdhorn på teatern, och allt gick ganska bra, ända till dess fransmännen kommo, då förlorade han sin plats. Min mor, som hade en vacker röst, begagnade sig nu af densamma för att hjelpa oss ur vår stora nöd, och sålunda begåfvo vi oss från Pesaro. Min arma mor! hon var icke utan talang, ehuru hon icke kunde sjunga efter noter. Hon sjöng som *orechiante,* dermed mena vi, en som sjunger endast efter gehör. I förbigående sagdt — ibland hundra italienska sångare, är det säkert åttio, som endast kunna sjunga efter gehör. Nog går det an att lära sig tralla efter en kavatina, men huru dessa menniskor bära sig åt, för att utantill inlära sig mellanstämmorna i ensemblestycken, det är och förblir för mig en gåta.

— Man måste i sådant fall antingen vara mycket musikalisk eller också högst omusikalisk; men tillåt mig, — sade jag — för att komma tillbaka till mitt favoritämne, hvar började ni att lära er musik?

— I Bologna. En viss *Prinetti* från Novara gaf mig undervisning på spinett. Det var en märkvärdig figur. Han var smått likörfabrikör, och gaf derjemte musiklektioner, hvarpå han egentligen lefde. Den karlen har aldrig i sin lifstid egt någon sång; — hvad tycks! han sof stående.

— Hvad vill det säga, stående? Ni skämtar maestro!

— Det förhåller sig såsom jag säger. När natten kom svepte han sin kappa omkring sig, gick ut och lutade sig någonstädes mot någon pelare, och insomnade så. Alla nattväktarne kände till denna hans egenhet, och störde honom aldrig. Tidigt om morgnarna kom han till mitt logis, och körde mig ur sängen, hvilket var mig högst obehagligt, samt lät mig genast börja spela. Ibland då han hade haft en orolig natt, derunder han blifvit störd i sin hvila, hände sig, att han, under det jag spelade mina lexor på spinetten, insomnade der han stod bredvid mig. Begagnande mig af tillfället, kröp jag då hastigt och lustigt åter ner i min varma säng. När han nu, efter att hafva inslumrat en god stund, återuppvaknade och fann mig i bädden, kunde han endast ställas tillfreds med den försäkran jag gaf honom, nämligen, att jag, under det han sof, hade spelat igenom mitt stycke utan att göra ett enda fel. Hans metod var just icke den modernaste; så t. ex. lät han mig spela skalorna endast med tummen och pekfingret.

— Denna metod har skadat er bestämdt lika mycket som det uteblifna studiet af kanon. Men för hvilken tog ni derefter undervisning?

— En viss *Angelo Tesei* lärde mig spela besiffrad bas, *l'accompagnamente,* samt lät mig inöfva solfeggier, och en fordom värderad tenorist, *Babini,* gaf mig undervisning i den högre sångkonsten. Som pojke sjöng jag ganska bra och uppträdde äfven en gång på teatern, vid hvilket tillfälle jag spelade gossens roll i Paer's »Camilla».

— Ha några af edra kamrater på lyceum blifvit kända konstnärer?

— Första året jag tillbringade derstädes, utgjorde det sista i *Morlacchi's* studietid, och mitt tredje studieår var *Donizetti's* första.

— Jag har alltid trott att *Donizetti* var en elev af *Simon Mayer?*

— Visserligen har han tagit några lektioner hos Mayer, men sin egentliga musikbildning erhöll han i Bologna. Och att han lärt sig något som duger, kan väl ingen vilja bestrida.

— Visst icke. Men ni får lof att berätta mig mera om er första ungdomstid.

— En annan gång, *caro Ferdinando* — se der kommer min hustru; det är matdags för oss. Sedan vi spisat vår middag skola vi röka en cigarr tillsammans.

— Hvad var det för en *Mombelli,* för hvilken ni komponerade er *Demetrio e Polibio?* — frågade jag, då vi längre fram på aftonen sutto ensamna och samspråkade.

— Mombelli var en förträfflig tenor — berättade Rossini; — han hade två döttrar, af hvilka den ena sjöng sopran och den andra kontraalt, och med dessa, tillsammans med en basist, bildande en fullständig qvartett, gaf han operarepresentationer i Bologna, Milano och flera andra städer. Sättet, på hvilket jag gjorde Mombellis bekantskap, var eget nog. Ehuru jag blott var 13 år gammal, var jag en stor beundrare af fruntimmer. Ett af mina dyrkade föremål ville för sin repertoar hafva en aria ur en af Mombellis operor. Då kopisten, till hvilken jag i och för detta ändamål vände mig, gaf mig ett nekande svar, gick jag direkt till komponisten, men äfven han vägrade att låta mig få den ifrågavarande arian. En smula harmsen deröfver, yttrade jag då till honom: »Det skall icke hindra mig från att, utan ert samtycke, skaffa mig arian. I afton ges operan; jag skall infinna mig, och sedan jag hört densamma, skall jag afskrifva den ur minnet.» — »Det skall bli roligt att se», invände Mombelli. Kvällen kom; jag infann mig på operan och

afhörde densamma med största uppmärksamhet. Vid hemkomsten nedskref jag ur minnet hela klaverutdraget till den gode Mombellis komposition. Då jag sedermera visade detsamma för honom, ville han icke tro mig, utan ropade på föräderi från kopistens sida och dylikt. »Om ni icke vill tro på mina ord», sade jag till honom, »så låt mig höra operan ännu ett par gånger, och jag vill, under edra egna ögon, ur minnet nedskrifva hela partituret.»

Mitt djerfva sjelfförtroende, som i detta fall fullkomligt blef rättfärdigadt, besegrade hans misstanke, och vi blefvo derefter de bästa vänner.

— Jag har visserligen ofta haft tillfälle att öfvertyga mig om ert utomordentliga musikaliska minne — sade jag, — men att ur minnet nedskrifva en hel opera, det är något verkligen förvånande.

— Till märkandes, att hvad jag kopierade, var dock icke något sådant partitur, som det till »Figaros bröllop»!

— Huru som helst, detta är en egendomlig gåfva. Jag har känt stora musici, som aldrig kunnat lära sig att utantill spela sina egna, af dem väl hundrade gånger utförda kompositioner, under det att andra kunna hafva hela bibliotek i sitt hufvud. Mendelssohn, t. ex., hörde till de senare; han ackompanjerade en gång utantill hela Bachska passionsmusiken. —

Vårt samtal föll nu på det olika förhållande, som råder i sångarnes och komponisternas inkomster.

— Gud skall veta — anmärkte Rossini, — att det råder stor skilnad mellan en komponists honorarium och en sångares eller sångerskas gage. Beethoven har väl svårligen för sina samtliga kompositioner fått så mycket, som man ger *Cruvelli* för en enda afton vid stora operan. I min ungdom var det väl icke så alldeles befängdt, som det nu för tiden är, men det var ganska olika afmätt äfven då. Så t. ex. fick en komponist 50 dukater, då en sångare erhöll 1,000. För min »Tankred» fick jag 500 fr., och då jag för min »Semiramis» betingade mig 5,000 fr., ansåg man mig för en oförskämd sälle, en stråtröfvare; och icke dess mindre, skulle jag tro, gjorde sig såväl sångarne som teaterdirektörerna och musikförläggarne goda affärer på hvad jag bjöd dem.

— Har ni kvar många af edra manuskript?

— Inte en enda not.

— Hvar månntro de då finnas tillgängliga?

— Det har jag ingen reda på. Jag hade rättighet att efter ett år återfordra dem af kopisten, men jag begagnade mig aldrig deraf. Några af mina manuskript, förmodar jag, finnas väl i Neapel, andra i Paris; hvart de öfriga tagit vägen, är mig obekant.

— Har ni då icke åtminstone bevarat edra studier, som ni gjorde för Mattei?

— Jag egde dem ett par år; men då jag en dag, efter en resa till Bologna, återvände hem och ville efterse dem, funnos de icke. De hafva antingen förfarits eller blifvit stulna.

— Kanhända ni inte en gång har i er ego de tryckta partituren och klaverutdragen till edra operor, maestro! yttrade jag till honom.

— Hvad skulle jag behöfva dem till? Sedan många år tillbaka har i mitt hus icke någon musik uppförts. Skulle jag kanske studera dem?

Ah! se här kommer general *Monot;* af honom kunna vi säkerligen få några upplysningar om sista telegrafdepeschen.

— Det skall bli roligt. Kuriös musik, som de uppföra der på Krim; starkt instrumenterad! Jag undrar just när vi få höra finalen!

Vår aktade mästare *Neukomm* var ett par veckor i september på besök hos sina vänner i Trouville. Då han önskade få se Rossini, som han på en tid af 25 år icke hade träffat, förde jag honom till den italienske maestron. Jag hade förut berättat Rossini mycket om Neukomm, särdeles om hans otroliga arbetsförmåga. Rossini tillsporde honom fördenskull:

— Ni är då ännu lika flitig och oförtröttad att komponera, signor cavaliere?

— Då jag icke mera förmår arbeta — svarade Neukomm, — kan man så gerna lägga mig mellan sex bräder och tillspika locket, jag har då ingenting mer att lefva för.

— Ni har helt och hållet kastat er i armarne på fliten, ni; jag har af gammalt kastat mig i armarne på lättjan! — utropade Rossini.

— De fyra mästerverk, dem ni komponerat — inföll Neukomm — äro icke just några bevis för hvad ni nu påstår.

— Ack, det är länge sedan dess! Men — tillade maestron allvarsamt — somliga ha fått maskar med sig till verlden, i stället för nerver. Dock, det är inte värdt att tala om den saken. Ni har ju rest vida omkring och vistats flera år i Brasilien?

— Ja — svarade Neukomm — jag hade emottagit en hofkapellmästarebefattning hos *Dom Pedro,* hvilken i hög grad var musikälskare samt till och med sysselsatte sig med komposition.

— Jag känner litet till den saken — yttrade Rossini. — Han hade den godheten att skicka mig en orden. Då han sedermera, mot sin vilja, kom till Paris, gjorde jag honom min uppvaktning för att aflägga min tacksamhet, och som jag hade hört, att han komponerat åtskilligt, erbjöd jag honom att genom mig låta uppföra något deraf på italienska operan, hvilket anbud han, som det tycktes, med stort nöje emottog.

— Han skulle till och med hafva anfört sina saker sjelf, om ni hade begärt det — inföll Neukomm.

— Är det möjligt? Han skickade mig en kavatina, hvilken, sedan jag tillökat den med några basunstötar, jag lät utskrifva. Den blef gifven på en konsert i italienska operan och erhöll en ganska aktningsvärd applåd. Dom Pedro syntes, der han satt i sin loge, högst förtjust deröfver, åtminstone tackade han mig derefter på det hjertligaste för mitt tillgörande i denna sak. Jag har hört berättas, att han efter konserten begaf sig till Tuillerierna och var der vid det upprymdaste lynne. Flera gånger yttrade han, att han aldrig i sitt lif hade haft så roligt som denna afton. Sagdt af en sådan man, som nyss förlorat ett kejsarrike, voro dessa ord icke utan sin betydelse.

Med nedanstående drag, målande Rossinis personlighet, vilja vi afsluta de visserligen flyktiga, men understundom ganska pikanta kåserier, dem Ferd. Hiller upptecknat såsom ett minne af sin sammanvaro med »Svanen från Pesaro», vid sjöbaden i Trouville.

— — Man har utspridt tusen historier om Rossinis sjuklighet och hypokondri. Medgifvas måste, att den, som i 20 års tid oupphörligt varit sysselsatt med komponerandet af operor och dessutom under nära ett halft sekel varit tillbedd som en halfgud, icke gerna kan ega kvar alla sina själskrafter i ett fullkomligt oförsvagadt tillstånd. Ännu är dock Rossinis själ densamma som förr: hans snille, hans minne, hans lifliga meddelningssätt äro ännu oupphunna af årens förlamande inflytande. Att han sedan 20 år tillbaka icke komponerat något, lär väl icke få gälla som något bevis på, att hans musikaliska geni aftynat. Det senaste verk han skrifvit är ju »Wilhelm Tell».

Rossini är nu 63 år gammal. Hans anletsdrag äro temligen oförändrade; man får icke ofte se ett så intelligent ansigte, en fint bildad näsa, en vacker mun, uttrycksfulla ögon och en härlig panna. Uttrycket i hans fysionomi företer en sydländsk liflighet, som är likaså vältalig i skämtets lekande behag som i allvarets tillförlitliga tryggghet. Denna liflighet är i synnerhet oemotståndlig, då han använder ironiens vapen. Hans natur är den mest sällskapliga man kan tänka sig. Jag för min del tror, att han aldrig tröttnar på att vilja se menniskor omkring sig, att prata, berätta och — hvad som är af större förtjenst — att lyssna till hvad andra hafva att säga. I hans personlighet, likasom i hans musik, påträffar man aldrig någonting brutalt, ovänligt, tillkonstladt eller frånstötande, och det är detta, som har förskaffat både kompositionerna och deras författare så af hjertat tillgifna anhängare.

Den aktning man visade Rossini i Trouville, yttrade sig på alla möjliga sätt. I konsertsalen höll man alltid

mellersta platsen ledig för hans räkning, och när han infann sig på terrassen, samlade sig alltid omkring honom ställets vackraste och elegantaste fruntimmer, för att förströ eller roa honom. Historien med skräddaren, som hade den äran att förfärdiga ett par byxor åt Rossini, är rolig nog. Då denne mästare af nålen öfverlemnade det färdiggjorda plagget åt maestron, anhöll han, under synbar förlägenhet, om till låtelsen att få på sin skylt tillägga följande hederstitel: »Herr Rossinis skräddare». — »Hvad tänker ni på?» tilltalade honom Rossini; »betrakta mig! Jag ser ju ut som en den mest välgödde slagtare. Ni förlorar ert konstnärsrykte om ni sätter den titeln på er skylt.» — Men skräddaren lät icke afspisa sig dermed, han bad så bevekligt; — maestron log, och skräddaren fick göra som han ville. Den resande, som nu far fram Trouvilles hufvudgata, ser der en skylt, hvarpå prålar följande inskrift: »Cuiller, Tailleur de M:r G. Rossini».

Under de två till tre veckor jag vistades i Trouville, tillbringade jag min mesta tid i Rossinis sällskap. Hela timmar promenerade vi tillsammans på den lilla terrassen vid hafsstranden, och understundom togo vi oss ett parti domino. Alltid var han i högsta grad välvillig och språksam. Hans omdömen tycktes mig i allo vara opartiska och temligen skarpa. Intet samtalsämne syntes honom främmande.

Då jag upptecknade på papperet det, som i Rossinis meddelanden särdeles intresserade mig, medan det ännu var i friskt minne, trodde jag mig genom att offentliggöra detsamma kunna skänka mången konstnär och musikvän en stund af angenäm förströelse.

Musikpressen.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

För en röst med piano:

Peterson-Berger, Vilh.: *Tvenne Sånger*, op. 9. 1) Hemlängtan (c—f); 2) Serenata (c—fiss), operasångaren C. F. Lundqvist vördsamt tillegnade. Pris 1 krona.

På J. Löfvings förlag har utkommit:

För piano, två händer:

Stärke: Rich.: *L'amour* (Kärleken) Vals spelad på Stockholms slott den 21 jan. 1896. Pris 1 kr.

För en röst med piano:

Alfvén, Hugo: *Vaggvisa*, (ciss—fiss eller a). Till min moder. Pris 75 öre.

Hallström, Ivar: *Kvällstankar* (ess—f), ord af Henrik Christiernson. Pris 75 öre.

Leffler, K. P.: *Öfver granarnes kronor* (ciss—fiss). Pris 75 öre.

Hos A. V. Carlsons Bokförlags-Aktiebolag är utgifvet:

Sjung! En samling sånger för folkskolan, dels komponerade, dels samlade och harmoniserade af Richard Norén. Första häftet: lättare en- och tvåstämmiga sånger. Tredje upplagan. Pris 50 öre.

De först nämnda sångerna, hvilka nyligen utfördes af hr Lundqvist på påskdags-matinén, vunno då mycket bifall, hvilket de i och för sig ock förtjena såsom rätt karakteristiska med intressant ackompanjemang. Dessa liksom hr Alfvéns sång, hvilken för öfrigt innehåller rätt vackra saker, bära den nyare sångstilens prägel med, som man tycker, stundom sökta originella vändningar och pikanta dissonanser i harmoniskt hänseende. Härifrån gå de båda andra sångerna fria. Hallströms är lika melodiskt som harmoniskt klar och fängslande med en elegans i ackompanjemanget, som är kännetecknande för denne framstående sångkomponist. Lefflers sång är melodiskt enkel med arpeggieradt ackompanjemang. Då sångstämmans melodi ofta upprepas, tycks genom repetitionstecken hela sången kunnat minskas till omfånget.

Om innehållet i »Sjung!», första häftet (60 enstämmiga, 35 tvåstämmiga sånger), upplyses i slutet af boken, framför innehållsförteckningen, att i denna samling fins musik till de flesta sångbara stycken i Läsebok för folkskolan, Kastmans och Rodhes m. fl. läseböcker för småskolan.

Häftet börjar med en qvartett för mansröster, »Såningsmannen», af Rich. Norén, tillegnad Sveriges folkskollärare. Bland de enstämmiga sångerna äro 43 och bland de tvåstämmiga 13 komponerade af hr Norén sjelf, för öfrigt äro goda bekanta melodier använda och till ord som musik väl lämpade efter barnens fattning och förmåga. En särskild förtjenst hos samlingen är den friska anda, utan religiöst pietistpjunk, som genomgår densamma. Sista tvåstämmiga styckena, »Apostoliska välsignelsen» och »Fader vår», hade kunnat undvaras. Början af den senares text »Himmelske fader fromme!» (till rim mot »komme») är litet kuriös. Priset för det innehållsrika häftet är mycket billigt.

Musikbref från Skåne.

Den som tror att »möen mad, go' mad och mad i rättan tid» öfvervägande hör till skåningarnes lifsintressen, gör sig om dem en mycket oriktig föreställning. Visserligen värderas ifrågavarande förmåner högt, men det länder skåningen till heder, då de merendels förvärfvas genom egen förtjenst och duglighet och sällan genom andras bekostnad, ett företräde, som man tyvärr ej kan tillmäta den svenska nationen i allmänhet.

Vaken är alltid omtanken i Skåne för all högre intellektuel lyftning och ej minst den andel häraf, som gäller musiken, ett faktum, hvilket finner en eklatant bekräftelse för hvar och en som på de senare åren varit i tillfälle följa den musikaliska verksamhet, som utvecklas i städerna Ystad, Lund och Malmö. Konserterna i Ystad under den kände tonsättaren Körlings värdefulla ledning med vår celebre sångare Salomon Smiths medverkan ha för stadens och den närliggande ortens befolkning varit verkliga högtidsstunder, och värdigt täflande med dessa stå de musiknöjen, som gång efter annan erbjudits allmänheten i den sydsvenska universitetsstaden genom direktör Carl Kempffs mångåriga och solida arbete derstädes. Ett vältaligt bevis på detta var i synnerhet Akademiska kapellets konsert i universitetets aula den 2 mars.

Bland de väl valda numren framträdde i synnerhet Gades *Elverskud*, i hvilken solopartierna uppburos af kammarsångaren Simonsen (Olof), Selma Lundberg (modern) — värderad musiklärarinna — och fröken Aspegren, de båda senare från Malmö. Hr Simonsens sång var som alltid vårdad och pietetfull, och fröken Lundberg gaf föredragets uppfattning med både omsorg och intelligens. Ett odeladt nöje var den rena intonation, som särskildt utmärkte fröken Aspegrens prestation. Hennes textuttal och behandling af stämman för öfrigt skola säkert genom ytterligare och lämpliga studier blifva ännu bättre. Kammarmusiken har i Lund städse haft ett tacksamt fält, och många kammarmusikverk har der varit kända och gifvet långt innan det presenterades Stockholmspubliken som nyhet. Studentsången har i licentiaten Steiner förvärfvat en begåfvad och säker dirigent.

I Malmö har ej musiklifvet antagit så stora dimensioner som i de svenska grannstäderna, antagligen beroende på dess kontinentala läge och omedelbara förbindelse med Köpenhamn, hvilken derigenom beredt Malmöpubliken tillfälle att lätt och bekvämt kunna begagna sig af de talrika musiknöjen den danska hufvudstaden erbjuder. Denna omständighet har äfven föranledt framstående utländska konstnärer att gästa Malmö, der de alltid funnit ett intresseradt och fulltaligt auditorium. På sista tiden hafva äfven våra mera betydande inhemska konstnärer konserterat derstädes, såsom Aulin, Stenhammar, Ester Sidner, och nyligen gaf Linden-turnén en serie af operaföreställningar, hvilka voro lifligt frekventerade. Den sista måste dock inställas, emedan den kom i kollision med den tyske sångaren Bulss' konsert. På teatern har vidare Selanderska truppen gifvit Humperdincks opera *Hans och Greta* under mycket bifall. Samspelet är rätt tillfredsställ-

lande om ock operans apparat är något ofullständig.

Uppförandet af oratoriet *Skapelsen* hade jag ej tillfälle att bevista. Verket gafs under kamrer Taubes ledning, och var konserten särskildt anmärkningsvärd, emedan hr Taube med densamma nedlade taktpinnen efter en tioårig gagnerik verksamhet. Genom sin musikaliska naturel, sitt oegennyttiga nit och nobla uppträdande har han förmått — hvad som säkert icke lyckats mången — att under alla dessa år hålla tillsammans de i ett amatörsällskap så ofta allt för skiljaktiga elementen. Kan hans efterträdare nå samma resultat, har han all anledning att vara belåten. Herr Taubes talang som dirigent fick de amplaste loford af engelska tidningar, då han för två år sedan ledde K. F. U. M:s svenska sångkörer i London.

Bland lärarekrafter eger Malmö samhälle äran räkna den framstående pianisten Aron Hultgren, hvars eminenta kapacitet är allt för välkänd för att behöfva något närmare omnämnande; vidare fröken Anna Sörensen, som äfven genom öfverlägsen talang och grundlig bildning i hög grad bidragit till pianomusikens utveckling. Den ansedde musikinstruktören, direktör Strömberg vid Kronprinsens husarer är äfven bosatt i Malmö. Uppmärksamhet såsom Malmöbo förtjenar likaledes licentiaten Preben Nodermann, en ung men lofvande tonsättare.

G. Gr.

Méhul och Napoleon.

Napoleon I var, som man vet, lika svår att ha att göra med antingen det gälde politik eller konst. Med Cherubini gjorde han saken kort. Medan han var brigadgeneral hade han riktat några anmärkningar mot Cherubini om att dennes musik var för lärd och ej sångbar nog. Deröfver blef Cherubini vred och skall ha svarat Napoleon: »General, det är edert handtverk att vinna slag; låt mig blott sköta mitt, som ni alldeles icke förstår er på.» Napoleon hvarken glömde eller förlät någonsin detta svar.

Paisiello och Méhul, hvilka voro lika stora mästare som förträffliga menniskor, stodo i stor gunst hos Nepoleon. Då Paisiello, som varit Napoleons kapellmästare, lemnade Frankrike, kastade Napoleon sina ögon på Méhul. Alla trodde att denne med uppräckta händer skulle mottaga denna lysande ställning. Men hur förvånades man icke, och Napoleon sjelf ej minst, då Méhul helt rättfram afslog det honom tilltänkta ärofulla uppdraget. Då Napoleon envisades att han skulle åtaga sig det, svarade Méhul:

»Jag kan endast på ett vilkor mottaga platsen.»

»Och det är?» frågade Napoleon.

»Att ni tillåter Cherubini att dela befattningen med mig.»

»Hvad för slag? Cherubini — nämn honom ej för mig, det är en näsvis dräng, som jag ej kan tåla.»

»Han har sannolikt varit så olycklig att falla i onåd hos er», svarade Méhul lugnt, »men alla anse honom dock för att vara mästaren och mönstret för alla andra i den andliga musiken. Dertill lefver han i tarfliga förhållanden och har familj; jag önskar hjertligen att han återvinner er gunst!»

»Jag upprepar att jag aldrig vill ha något att göra med honom.»

»Nåväl, general, så upprepar jag också mitt bestämda afslag och svär att ni icke skall få mig att ändra det. Jag är medlem af Institutet. Han är det icke. Jag kan ej tåla att någon skulle säga om mig, att jag egennyttigt tillskansat mig all fördel af er gunst, behållit allt för mig sjelf och beröfvat en annan långt mera berömd man det, som han har rätt att fordra.»

Méhul stod fast vid sitt beslut; men Napoleon ville ej gifva efter. *Levasseur* fick platsen.

Baletten »Namouna».

Den Suite af Lalo, som utfördes å sista symfonikonserten, är bildad af hans musik till den ofvannämda baletten, som uppfördes i Paris 1882.

»Namouna» af Nuitter och Pepita med musik af Lalo är skrifven efter Alfred de Mussets bekanta berättelse. Då ridån går upp ser man ett kasino på Korfu. Två adelsmän, Adriano och Ottavio, sitta och spela kort. Den senare vinner af sin motspelare allt hvad han eger och till sist den sköna slafvinnan Namouna. Ottavio skänker henne ädelmodigt friheten och allt guld han vunnit utan att en gång lyfta på hennes slöja för att betrakta sin vinst. Derefter förföljer Adriano, törstande efter hämd, sin motståndare, ställer lönmördare i hans väg och sätter till och med en hel skara soldater i rörelse för att nå sitt mål, men alltid visar sig i rätta ögonblicket Namouna för att rädda sin välgörare. Denne kan ej motstå den förtrollande flickan, och under det Adriano med sina knektar uppehåller sig i en rik slafhandlares paviljong, der äfven en skara af de skönaste slafvinnor äro församlade, öfverlemnande sig åt orgierna derstädes, segla Namouna och Ottavio till ett främmande land.

Kompositören Edouard Lalo, f. 1830, afled år 1892. Han var en ypperlig violinist och god komponist, tillhörande den nya rigtningen Berlioz-Liszt. Såsom operakomponist är han känd genom »Le roi d'Ys», som 1888 uppfördes på Opéra comique med ganska stort bifall. Hans vigtigaste arbeten äro ett par violinkonserter, hvaraf den sista heter »Symphonie espagnole», »Rhapsodie norvegienne» för orkester och kammarmusik af olika slag.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Mars 30, april 1. Gluck: *Ifigenia i Aulis.* — Mars 31. Gounod: *Romeo och Julia* (pater Lorenzo: hr Nygren). April 5. *4:e symfonikonserten.* 1) Beethoven: Symfoni nr 1, C dur; 2) Eduard Lalo: »Namouna», suite för orkester; 3) Chr. Sinding: Symfoni op. 21, D moll. — 6, 14. Bizet: *Carmen* (Carmen: fruar Almati-Rundberg, Linden; don José: cav. Morello). — 7, 13. Gluck: *Vårdrottningen.* Hallén: *Hexfällan.* — 8. Humperdinck: *Hans och Greta.* Leoncavallo: *Pajazzo* (Nedda: frök. Petrini). — 10. v. Flotow: *Martha.* — 11. Thomas: *Mignon* (Mignon, Philine: frökn. Lindegrén, Karlsohn; Meister, Lothario: hrr Lundmark, Nygren). — 12. Meyerbeer: *Hugenotterna.* — 13. *Skuggbalett.* Hallén: *Hexfällan. Blomsterbalett.*

Södra teatern. Mars 30, 31, april 1—14. C. Millöcker: *Profkyssen,* operett i tre akter af Hugo Wittmann och Jul. Bauer, fri örfvers. (Vreneli, kammarjungfru: fru Emma Berg, gäst; hertiginnan: fru Fornell; Leonora, hennes dotter: frök. Lindzén; grefvinnan Lydia: fru Lambert; prins Dietrich: hr Barklind, debut; Rodomonte, öfverste: hr R. Wagner; grefve Prizzi, diplomat: hr Varberg; Hans Pfeifli, urmakare: hr Ander; baron von Mieritz: hr E. Wagner).

Musikaliska akademien. Mars 31. *Konsert* af prof. Franz Neruda och hr Salomon Smith. Biträdande: fru D. Edling, frök. Alth. Larson. — April 1. *Par Brikoll-konsert.* Biträdande: hrr W. Klein, W. Dorph, G. Hägg. Dirigent: hr E. Åkerberg. — 2. *Konsert* af fru Alma Fohström. Biträdande: pianisten Gustav Berger. — 5. *Matiné* af operasångaren Axel Rundberg. Biträdande: fru Almati-Rundberg, frökn. Petrini, Frödin, Kragballe, hrr Ödmann, Morello, Lundqvist, Lundmark, Söderman, Sellergren, konsertm. L. Zetterqvist, kammarmusikus E. Högberg (flöjt) m. fl.

Vetenskapsakademien. April 8. *Trio-soaré* af frök. Tora Hwass. Biträdande: prof. Fr. Neruda, konsertm. L. Zetterqvist. 1) Beethoven: Pianotrio, B dur, op. 97; 2) Robert Schumann: Sonat, Fiss moll, op. 11, för piano; 3) Tschaikowsky: Trio, A moll, op. 50, för piano, violin, violoncell (à la memoire d'un grand artiste). — 12. *Konsert* af Bellmanskören. Biträdande: hrr J. Forsell, W. Dorph, G. Hägg, C. Petersson (violoncell).

Östermalms kyrka. April 3. *Konsert* till förmån för Frimurarebarnhuset. Haydn: »Skapelsen», oratorium. Biträdande: k. hofkapellet, operakören; solister: fru Edling, frök. Thulin, hrr M. Strandberg, Bratbost, Salomon Smith, Söderman.

Eget nog har under detta spelår ej mindre än tre verk af gamle Gluck gått öfver operascenen, sist bland dem har återupptagits mästerverket »Iphigenia i Aulis». Denna opera gafs allra först i dec. 1778 på gamla Bollhusteatern, uppfördes sedan på Gustaf III:s operascen d. 17 nov. 1786, der den senast gafs den 15 dec. 1878 och då upplefvat i allt 68 föreställningar. I gamla operahuset har på

samma tiljor rolbesättningen i operan varit följande: Agamemnon: hrr Arlberg, Lundqvist; Achilles: hrr Arnoldson, Ödmann; Kalkas: hrr Sandström och Håkanson; Arkas: hrr Håkanson och Sewon; Klytemnestra: fru Michaeli och frök. Hebbe; Iphigenia: fruarna Stenhammar och W. Strandberg; Artemis: frk Söhrling (nu fru W. Strandberg), Harling och Ek.

Operan, som gafs i Wagners bearbetning — ett arbete som verkligen länder honom till ära — utfördes i det hela tillfredsställande. I titelrolen debuterade för fjerde gången den unga sångerskan frk Thulin, hvars vackra stämma och sångföredrag i första rummet beredde henne stor framgång. Dessutom förtjenar hon erkännande för den dramatiska framställningen, hvari endast rörligare ansigtsuttryck erfordradrats. Fru Linden var en ståtlig och särdeles dramatiskt förträfflig Klytemnestra. Bland de manliga rolinnehafvarne tog hr Lundqvist priset med sin präktiga stämma och framställning, särdeles i andra aktens stora slutaria. Hr Bratbost fylde sin plats rätt väl hufvudsakligen i dramatiskt hänseende liksom Kalkas-Söderman, och hr Lejdström gaf Arkas' parti berömvärdt. I »Romeo och Julia» har hr Nygren efter snabb inöfning sjungit paterns parti med anledning af hr Sellergrens inträffade opasslighet. Några operanyheter ha för öfrigt icke förekommit, såsom repertoarlistan utvisar; 4:e symfonikonserten hade deremot 2 här nya musikverk på sitt program. Det första, Lalos Suite, innehåller en fin, melodiskt underhållande och briljant instrumenterad musik, hvars karaktär bäst förstås om man känner till sjelfva baletten; för dennes innehåll r dogöres på ett annat ställe i detta nummer, hvari Sindings symfoni äfven omnämnts i komponistens biografi. Det storslagna verket, hvars stämning är något tungsint, har sina musikaliskt njutbaraste partier i de första satserna, af hvilka den andras begynnelsemotiv liknar början af koralen till psalmen 153 i vår psalmbok. För närmare betraktelse af verkets särskilda delar saknas här utrymme.

På Södra teatern har Millöckers »Profkyssen» med fru Emma Berg som gäst haft god framgång. Musiken innehåller åtskilliga godbitar och handlingar är liflig om än något osannolik. Debutanten hr Barklind har en rätt bra röst, som dock ännu saknar jemnhet i styrka och utbildning, samt god teaterfigur. Fru Berg och hr Ander prestera i vokalt afseende det bästa; frk Lindzén sköter sig ock väl med sin lilla dockröst. Ett par roliga figurer äro hrr Wagners och Warbergs öfverste och diplomat. Uppsättning och sceneri äro i förhållande till den lilla scenen värda allt erkännande.

Konserternas stora antal de senaste veckorna medgifver endast helt kort omnämnande af dem, hvilket här följer kronologiskt. Smith-Neruda-konserten hörde till första ordningen. Sällan har hr Smith sjungit bättre eller prof. Neruda bjudit på finare och konstnärligare violoncellspel, ypperligt ackompanjeradt af hans fru; vid god disposition var äfven fru Edling, med hvilken hr Smith sjöng grefvens och Susannas duett ur »Figaros bröllop» i slutet af konserten, som började med hans föredrag af grefvens stora aria i samma opera. Hr S. sjöng vidare Beethovens Gellert-Lieder (1—5) och sånger af Hollaender, Schumann, Lassen och Elling. Prof. Neruda spelade Bruchs »Kol nidrei», ett par egna kompositioner (Romance, Serenade Slave) och stycken af Saint-Saëns, Moszkowski och Popper. Fru Edling lät höra ett par Schumannsånger och sånger af Bror Beckman och Körling. Fröken Larson ackompagnerade. Salongen var nära fullsatt.

Ett glest auditorium hade deremot den verldsberömda sångerskan fru Alma Fohström på sin enda konsert, å hvilken hon föredrog Nattens drottnings stora aria ur »Trollflöjten», sånger af Bemberg, Cui, Lotti, Förster, Massenet samt en aria ur »Rigoletto» och Fel. Davids »Air de Mysoli» med obligat flöjtstämma. Fru Fohström har en sympatisk röst af stor utsträckning mot höjden och en utomordentlig teknik, hvilken såväl i ariorna som i Davids Air och Cuis »Si j'etais l'oiseau» framträdde på ett lysande sätt. Efter otaliga inropningar vid konsertens slut sjöng fru F. till eget ackompanjemang Vermlandsvisan och »Fjorton år tror jag visst att jag var». Pianisten Berger började konserten med Beethovens C dur-sonat op. 53 och spelade vidare Rigoletto-fantasi samt 12:e Rhapsodie hongroise af Liszt. Med tillhjelp af Liszt lyckades den i tekniskt hänseende mest framstående pianisten tillvinna sig ett bifall, som dock ej syntes motsvara en till honom inburen lagerkrans.

Den som lyckats fylla Musikaliska akademiens stora sal ända upp på estraden var hr Rundberg med sin matiné. De många ofvannämnda biträdande skördade litet hvar rikt bifall, synnerligast fru Rundberg med en aria ur Kienzl's i Tyskland omtyckta opera »Der Evangelimannn», hr Morello med aria ur »Judinnan», fröken Petrini i Händels »Il pensiero» med obligat flöjt, hr Lundqvist med två nya sånger af Peterson-Berger. För första gången gafs äfven »Vårsång» af Bargiel (manstrio) Berceuse af Bourgeois och Romans af Saint-Saëns för såug (fröken Petrini) och violin (hr Zetterqvist), »L'invito», valse brillant (fröken Kragballe), damtrior af Grimm (fru Rundberg, frökn, Frödin, Kragballe), Stor duo ur Bizets »Perlfiskarena» (hrr Ödmann, Söderman). Sextetten ur »Lucie» slutade konserten.

Fröken Hwass' triosoaré var intressant och väl besökt, hvad som kunde väntas med sådana assistenter som prof. Neruda och konsertmästare Zetterqvist. Fröken Hwass' spel syntes oss nu mera fint och fulländadt än förr, om än Schumanns otacksamma, långa sonat emellertid föreföll mindre klar i utförandet. Valet af Beethovens och Tschaikowskis sköna trior var berömvärdt och deras utförande mästerligt.

Konserten af Par Bricoll och utförandet af Haydns »Skapelsen» bereddes oss ej tillfälle att öfvervara.

Från in- och utlandet.

Kungl. operan. Gustaf Vasa-jubileet den 12 maj kommer att firas å k. operan med uppförande af en akt af konung Gustaf III:s och Kellgrens opera »Gustaf Vasa». Derefter gifves »Gustaf Vasas saga», scener och tablåer af Daniel Fallström med dertill komponerad musik af Andréas Hallén. Hr Engelbrecht skall utföra Gustaf Vasas rol.

Den nya operabyggnaden kommer att tagas i bruk från spelårets början hösten 1897.

Innevarande vinter har helt naturligt endast obetydligt murningsarbete kunnat utföras å operahuset. Deremot har man arbetat med scenhusets putsning och inredning, och dertill hörande träarbete har i dagarne börjat insättas. Scenhusets snara inredning är naturligtvis välbetänkt. Önskligt vore, att äfven salongen och öfriga för spelning å operan och för publiken nödvändiga lokaler i första rummet och medelst forceradt arbete gjordes med det snaraste färdiga, så att *med full säkerhet* operan kunde öppnas snarast möjligt redan i augusti 1897 — om icke förr — med anledning af den stora utställningen härstädes. Vi hoppas att vederbörande, som öfvervaka operahusets uppförande, inlägga all energi till åstadkommande häraf. I sammanhang härmed bör den nämd, som bedömer de täflande invigningsoperorna, ålägges att afsluta sitt arbete i så god tid, att den prisvinnande opera, hvarmed det nya konsttemplet skall invigas, är fullt inöfvad under operans nästföljande vårtermin.

Sångsällskapet O. D. gifver med biträde af k. hofkapellet under direktör Ivar Hedenblads ledning en matiné i Musikaliska akademiens stora sal söndagen den 19 dennes. Programmet upptager »Vølvens Spaadom» af J. P. E. Hartman, Bacchanal af C. Nordqvist, båda verken med orkester, vidare körer å capella samt som vanligt ett par orkesternummer: »Zorahayda» af Svendsen och Capriccio af Glinka.

Cavaliere Federico Morello, som med detta spelår lemnar k. operan, har fått sig tillerkänd en recettföreställning derstädes tisdagen den 21 dennes. Programmet kommer dervid att upptaga 3:e och 4:e akterna af »Carmen» samt 3:e och 4:e akterna af »Otello». Hr Morello är för spelåret 1897 engagerad vid Coventgarden-teatern i London.

Hrr V. Stenhammars och K. Bäcks tredje och sista »Musikafton» eger rum lördagen den 18 april kl. 8 e. m. i Vetenskapsakademiens hörsal. Programmet upptager denna gång *slavisk musik*. Vi antaga att de talangfulla pianisterna denna gång få se ett talrikt auditorium på sin soaré.

Rich. Anderssons konsert eger rum den 20 dennes, och komma de förut omnämnda numren att utföras å två flyglar, då hinder uppstått för biträde af hofkapellet.

Hrr Tor Aulin och V. Stenhammar gifva den 5 maj konsert i Vetenskapsakademiens hörsal, hvarvid endast kompositioner af Emil Sjögren komma att utföras. Då såväl komponisten som konsertgifvarne höra till vårt lands mest framstående tonkonstnärer, har man skäl att med stort intresse motse detta musiknöje. Biljetter dertill äro redan tillgängliga i Abr. Lundquists musikhandel.

Ny kapellmästare vid Dramatiska teatern. Denna teaters mångårige orkesterledare, hr Axel Strindberg, afgår på egen begäran med spelårets slut och har till hans efterträdare antagits musikdirektören vid Södra skånska infanteriregementet Nils Malmberg.

Vid Arbetareinstitutets folkkonsert den 12 dennes utfördes bland annat Mendelssohns qvartett nr 1 (C moll) för piano, violin, altviolin och violoncell af fröknarna Märtha Ohlson och Alma Hallström samt hrr H. Kjellberg och C. Petterson, österrikiska folksången med variationer af Haydn, arrangerad för piano och orgelharmonium, utförd af fröknarna Ohlson och H. Liedberg, samt Liebesgarten af Schumann och Lied ohne Worte af Mendelssohn för violin, piano och violoncell, spelad af fröknarna Hallström och Ohlson samt hr C. Petterson. Fröken Hallström spelade dessutom med stor talang Léonards rätt svåra »Souvenir de Bade». En särdeles behaglig sångerska, fröken Maria Malmerfelt, föredrog med en ej stor men sympatisk röst, intelligent och smakfullt samt med ren intonation sånger af Josephson, Hallström, Bengzon och Elling.

Mazérska qvartettsällskapet hade den 9 dennes sammanträde, hvarvid förekom en del ekonomiska angelägenheter. Föregående årets revisionsberättelse upplästes, och full ansvarsfrihet för årets förvaltning beviljades direktionen. Efter en medlem i denna som afgått inträdde förste suppleanten, grosshandlare Conrad Holmberg, såsom styrelsemedlem. Öfriga medlemmar af styrelsen återvaldes.

Vid sammankomsten utfördes en ny stråkqvartett af dr A. M. Myrberg, densamma som nyligen spelades å en Arbetareinstitutets folkkonsert.

Fru Sigrid Arnoldson kommer måhända att gifva ett kortare gästspel å Svenska teatern i Helsingfors. Dir. Arppe underhandlar f. n. med henne derom. Fru Arnoldson skulle då uppträda i Helsingfors efter sin Petersburgsejour i medio af april.

Bland de 49 ryktbara sångerskor, som aflagt prof för att sjunga i Moskva under kröningshögtidligheterna, har fru Sigrid Arnoldson utvalts. Den svenska divan kommer att under maj månad gifva 10 utomordentliga representationer i Moskva och kommer att erhålla 8,000 francs för hvarje soaré. Sedan Adelina Patti lär ingen sångerska i Ryssland ha erhållit ett liknande arfvode.

Fru Ellen Gulbranson, som för närvarande gästar hos Cosima Wagner i Bayreuth för inöfning af Brünnhildes rol till sommarens festspel derstädes, uppträdde den 24 mars å en orkesterkonsert i Wien till förmån för dervarande konservatoriums pensionsinstitut. Edvard Grieg, hvilken då första gången uppträdde i Wien, dirigerade sina egna orkesterkompositioner och ackompanjerade fru Gulbranson, som sjöng sånger af honom. Den norske komponisten blef mycket firad och likaså den svenska sångerskan samt den norska pianisten fröken Dagmar Walle-Hansen, som spelade i Griegs A-moll pianokonsert.

Fröken Alfrida Tersmeden är en ung pianist, som med mycken framgång konserterat i Nord- och Sydamerika. Fröken T. är född 1872 och dotter till aflidne possesionaten C. A. Tersmeden.

Svenska sångerskor i utlandet. I Berlin uppträdde för ett par månader sedan i den stora Bechstein-salen fröken Marianne Millde från Stockholm och vann rätt mycket bifall af den talrika publiken, bland hvilken man såg många medlemmar af den skandinaviska kolonien. Sångerskans röst lär vara mera täck än stor och står ännu under utbildning. Hon är elev af Tappert härstädes.

Vid en musikalisk soaré i Paris, gifven af den berömda sånglärarinnen mme Artôt de Padilla, inför ett utvaldt auditorium af bekanta kompositörer och kritici, nämnes bland de uppträdande äfven en stockholmska, fröken Ruth Hollstén, den samma unga sångerska, som förliden vår väckte så stor uppmärksamhet för sin behagliga röst och vackra sångkonst å fröken Malmströms konsert i Musikaliska akademiens orgelsal.

Jacob Hägg, den skicklige pianisten och tonsättaren, född i Östergarn på Gotland 1850, som under sin elevtid vid Musikaliska akademien ingaf så stora förhoppningar om sig men 1876 genom religionsgrubbel blef sinnessjuk, lär nu vara återställd. Både han och hans kompositioner ha länge varit förgätna. Eget nog utfördes en af de senare på hrr Stenhammars och Bäcks sista svenska musikafton samtidigt med att Hägg då uppehöll sig här i Stockholm på väg uppåt norra Sverige tillsammans med en der bosatt broder, hos hvilken han kan vistas i behöfligt lugn.

Göteborg. Lindenturnén gaf här första dagarne i månaden »Cavalleria rusticana», Pajazzo» och »Romeo och Julia». I Trädgårdsföreningen började med månadens inträde dir. Kuhlau konsertera med sin orkester; vid aftonkonserterna uppträder Düringska damqvartetten. — På handelsinstitutet har uppträdt Ignacz Beorecz kaptel. — Den 13 konserterade här fru Careno på väg till Norge.

För åstadkommande af en stadigvarande orkester här arbetas nu af musikaliskt intresserade personer, som på ett praktiskt sätt vilja lösa frågan, dels genom att få orkestern sysselsatt på ett af stadens större etablissement under vintern och sommaren, dels genom att gifva abonnementskonserter. Direktör Kuhlau, som är mycket populär i Göteborg och är en praktisk karl, lär äfven intressera sig för förslaget.

Örebro. På långfredagen gafs här för fulltaligt auditorium Haydns »Skapelsen». Solopartierna sköttes dels af tenorsångaren hr Gentzel, dels af stadens egna förmågor på berömvärdt sätt. Äfven kör och orkester skötte sig mycket väl. Konsertgifvare och ledare af det hela var musikdirektör E. Hjort.

Helsingborg. I slutet af förra månaden uppförde här Selanderska sällskapet Humperdincks »Hans och Greta». Äfven Lindenska operaturnén har gästat staden och en konsert gafs här af Paul Bulss på hans resa till hemlandet.

Från våra grannländer.

Kristiania. Mars 30—april 14. På Kristiania teater har uppförts »Bergliot» deklamatorium med orkester af Bj. Björnson, musik af Edv. Grieg, samt »Cavalleria rusticana», hvari den bekanta sångerskan fröken Elisa Wiborg gästade som Santuzza och Toriddo sjöngs af hr Kloed. Dessutom har gifvits »Kjærlighed uden stromper». —

På Eldoradoteatern har Lindensällskapet uppträdt och gifvit »Romeo och Julia», »Cavalleria rusticana och »Pajazzo». I de båda senare operorna har hr Michael Bratbost gästat och i sitt hemland rönt entusiastiskt emottagande. En representation började med konsertafdelning, hvari utfördes uvertyren till »Svein Urädd» och Suite för piano och orkester af Ole Olsen, som sjelf anförde. Hr Hj. Meissner spelade pianopartiet i Suiten. Derjemte gafs qvartett ur Gounods »Faust», utförd af fru Sterky, frök. Jahnke samt hrr Adami och Hansen. — Den 11 gaf pianisten frök. Lizzie Winge konsert, biträdd af sångerskan frök. Clara Mathisen. För den stora sångarfesten i pingst pågå för närvarande ifriga förberedelser. Omkring ett 20 tal sångföreningar från olika delar af landet komma att deltaga. Sångarnes sammanlagda antal torde komma att uppgå till omkring 1,300.

Helsingfors. Mars 26—april 11. Madame Judic slutade med mars månad sina förut omtalade föreställningar å Svenska teatern, der sedan Millöckers operett »Stackars Jonathan» gifvits med fröken Gerda Grönberg i Mollys rol. — Påskdagen gaf hr Oskar Merikanto kyrkokonsert i Nya kyrkan och annandagen konserterade hr Karl och fru Ida Ekman. Filharmoniska sällskapets populära konserter ha fortsatts och d. 13 gaf hr Jean Sibelius en konsert med biträde af detta sällskaps orkester. Detsamma inöfvar för närvarande Beethovens 9:de symfoni att gifvas längre fram i månaden.

Köpenhamn. Mars 28—april 12. Under denna tid har Ennas nya opera »Aucassin og Nicolete» uppförts en gång och vidare af pjeser med musik: »Fata Morgana», eventyrs-komedi af J. L. Heiberg, med musik af P. Heise, och »Jeannettes bröllop». På Folkteatret gästar fru Anna Pettersson-Norrie uti »Orpheus i underverden». Påskdagen gafs här en kyrkokonsert af K. teaterns körpersonal; för öfrigt ha musiknöjena här denna tid varit ringa.

Berlin. Krolls teater, det allmänt bekanta etablissementet, har i dessa dagar öfvergått i förvaltningens af de k. skådespelen i Berlin ego. Köpesumman är betydlig, nämligen 2,500,000 mark.

London. Ett judiskt operasällskap gifver för närvarande föreställningar i London under namn af »Hebrew Opera Company». De stycken, som gifvas, äro dels hemtade ur Gamla testamentet, dels behandla de andra episoder ur judarnes historia. Musiken intager stor plats i handlingen och är delvis hemtad ur judarnes gamla liturgiska melodier och tempelsånger. En stor del af texten återgifves med den bekanta polska dialekten. Scenerier och kostymer äro af enklaste slag, men det oaktadt säges sällskapet göra goda affärer.

*Paa **Wilhelm Hansens** Musik-Forlag i Kjøbenhavn er udkommet:*

Scholander-Repertoire.

No 1.	Le joli tambour	50 øre
» 2.	Le brave marin	50 »
» 3.	Sérénade espagnole	50 »
» 4.	Ma fille veux tu un bouquet	50 »
» 5.	Les métamorphoses	50 »
» 6.	Les trois princesses	50 »
» 7.	Leçons d'une mère à sa fille	50 »
» 8.	La bergère Nanette	50 »

August Enna.

Nye Sange.

Tre Sange af Michaëlis ..... 1: —
Fem Sange af Heine og Hase ... 1: 50

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Nitton **första** pris, in- och utrikes.

Flyglar och **Pianinos**

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Madame Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

Albumblad

5 melodiska tonstycken för Piano (Romance. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche Triomphale) af

Adrian Dahl,

finnes att köpa å **Svensk Musiktidnings expedition,** Kammakaregatan 50, samt hos hrr musikhandlare och bokhandlare i landsorten. Pris 1 krona.

Dessa vackra pianostycken af den nu genom flere omtyckta arbeten bekante tonsättaren kunna med skäl rekommenderas åt våra pianister.

Musikalier säljas från **10 öre** till högre priser i

Lånbiblioteket

Drottninggatan 81 B.

Obs.! *All ny litteratur finnes att låna. Billiga vilkor.*

(S. T. A. 24 159.)

Skandinaviska Orgelfabrikens

Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Kontor och utställning i Stockholm:

Mästersamuelsgatan 24.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och **Orglar** från in- och utländska utmärkta Fabriker **till de billigaste** priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och **Pianinos** från **J. G. Malmsjö.**

Konserter i Göteborg

arrangeras af

J. F. Richters Bok- och Musikhandel

(Medén & Åkerblom)

som äfven beredvilligt lemnar nödiga upplysningar.

Välsorteradt lager af **Musikalier.**

Utländska upplagor anskaffas genom direkt förbindelse med utlandet på kortaste tid.

Strängar och instrumenttillbehör.

Innehåll: Christian Sinding (med porträtt). — Ett samtal med Rossini (forts. och slut) — Musikbref från Skåne, af G. Gr. — Méhul och Napoleon. — Baletten »Namouna». — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Annonser.

Musikbilaga, Musikalbum X. Innehåll: för piano: G. Hägg: Vals-Arabesk, Karl Valentin: Om Våren, A. M. Myrberg: Berceuse, H. Goetz: Andantino ur Sonatine op. 8, G. F. Lange: Melankoli; sång med piano: Gösta Geijer: Harpolekarens sång ur »Vapensmeden» af V. Rydberg.

Stockholm, Kôersners Boktryckeri-Aktiebolag, 1896.